

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 29/2016
27.10.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Томислав Ивановић, адвокат из ..., против туженог ББ д.п. у стечају из ..., кога заступа пуномоћник Војислав Илић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.2721/15 од 04.11.2015.године, у седници већа одржаној дана 27.10.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж бр. 2721/15 од 04.11.2015.године у делу става првог изреке и пресуда Привредног суда у Београду П бр. 4320/2014 од 09.02.2015.године у делу става четвртог изреке и у ставу шестом изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење да се тужиоцу утврди основаним потраживање о додели стана по одлуци туженог број 38 од 15.08.2008.године и то стана број ... на трећем спрату у улици ..., по структури двособан, површине ... м2 на ... и одлучено о трошковима поступка и укинутом делу предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

У преосталом делу ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2721/15 од 04.11.2015.године одбија се као неоснована.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 4320/2014 од 09.02.2015.године, у ставу првом изреке констатовано је да је тужба повучена за износ од 58.804,60 динара. Ставом другим изреке је делимично усвојен тужбени захтев и утврђено основаним потраживање тужиоца у износу од 856.292,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да му се утврди основаним потраживање у износу од 9.985.013,62 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да му се утврди основаним потраживање о додели стана по одлуци туженог број 38 од 15.08.2008.године и то стана број ... на трећем спрату у улици ..., по структури двособан, површине ... на ..., стана по одлуци туженог број 9/7-3 од 20.09.2010.године и то стана број ... у Т... улици у ... и објекта и земљишта по одлуци туженог површине ... и земљиште у улици у ... на катастарској парцели ... стари и ... нови број КО Ставом петим изреке одбачена је тужба у

делу у коме је тужилац тражио да се утврди основаним потраживање према туженом на име неуплаћених доприноса ПИО Фонду за период од 01.10.2002.године до 22.05.2011.године. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати износ од 401.479,00 динара.

Допунским решењем првостепеног суда од 17.04.2015.године обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати још 76.500,00 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж бр. 2721/15 од 04.11.2015.године у ставу првом изреке одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду исправљену решењем истога суда од 17.04.2015.године у ставовима трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке другостепене пресуде одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђено допунско решење првостепеног суда од 17.04.2015.године.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију побијајући другостепену пресуду у ставу првом изреке из разлога прописаних одредбом члана 407. ЗПП. Условно је ревизију изјавио са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, као посебну ревизију.

Обзриом да је ревизија тужиоца дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) јер вредност предмета спора побијаног дела прелази ревизијски цензус од преко 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то Врховни касациони суд о ревизији тужица није ни одлучивао као о посебној ревизији из члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да је ревизија тужиоца делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује ревизијом не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Међутим, основан је ревизијски навод да је побијана пресуда у укинutom делу захваћена битном повредом из члана 374. став 1. у вези са чланом 228. и 231. ЗПП, јер је у том делу погрешно примењено правило о терету доказивања.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је утврђење потраживања тужиоца према туженом у износу од 10.841.305,62 динара које му је оспорено у стечајном поступку, као и утврђење основаности потраживања тужиоца према туженом о додели стана, односно непокретности, те утврђење основаности потраживања по основу доприноса Фонду ПИО.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у поступку стечаја над туженим пријавио потраживање у укупном износу од 13.745.461,00 динар и то 7.611.735,00 динара на име главног дуга и 6.133.726,00 динара на име камате по

правноснажним пресудама Другог општинског суда у Београду П бр. 556/93 од 11.12.2007.године, налога за плаћање таксе по истом предмету и решења о извршењу И бр. 1494/08 од 29.02.2008.године, по правноснажној пресуди Другог општинског суда П бр. 105/08 од 04.03.2009.године, по правноснажној пресуди Другог општинског суда у Београду П бр. 33/09 од 16.08.2009.године, на име накнаде штете због изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа по пресуди П1 бр. 1062/02 од 26.11.2004.године, за период од 01.10.2002.године до 31.08.2007.године и на име разлике зараде за период од 01.09.2007.године до 30.11.2008.године по коефицијенту одређеном пресудом П1 бр. 105/08 од 04.03.2009.године, на име неисплаћене разлике у заради за период од маја месеца 2009.године до марта месеца 2011.године, на име накнаде за превоз за период од октобра 2008.године до маја месеца 2011.године, на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2007, 2008, 2009. и 2010.годину и на име јубиларне награде за 30 година непрекидног радног стажа. У стечајном поступку тужиоцу је признато потраживање у укупном износу од 2.984.892,56 динара и то на име главног дуга од 1.376.235,51 динар и на име камате износ од 1.608.657,15 динара. Преостали износ потраживања тужиоцу је оспорен. Пресудом Другог општинског суда у Београду П1 бр. 1062/02 од 26.11.2004.године поништено је решење о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезан је овде тужени да врати тужиоца на радно место контролора материјално-финансијских послова-пореза или друго одговарајуће радно место. Наведена пресуда је потврђивањем од стране Окружног суда у Београду постала правноснажна 03.11.2006.године, након чега је између тужиоца и туженог закључен Уговор о раду 1/2007 којим је тужилац примљен у радни однос на неодређено време и одређен му коефицијент од 3,20. Стога нижестепени судови правилно закључују да је неосновано потраживање тужиоца засновано на пресуди П1 105/08 од 04.03.2002.године, којим је утврђен коефицијен сложености радног места од 3,5 јер је тај коефицијент важио за период од 01.02.1997.године до 30.09.2002.године, а надаље је важио коефицијент утврђен Уговором о раду број 172007 од 3,2 по коме је тужени даље обрачунавао зараду тужиоцу, те је правилно утврђено да је неосновано потраживање тужиоца засновано на наведеној пресуди Другог општинског суда у Београду.

Одлучујући о захтеву тужиоца за утврђење потраживања по пресуди Другог општинског суда у Београду П1 бр. 556/93 од 11.12.1997.године, првостепени суд је утврдио да је тужиоцу по тој пресуди признато целокупно потраживање, осим износа од 44.400,00 динара на име главног дуга и обрачуна камате од 86.546,13 динара јер наведени износи не проистичу из наведене пресуде, а тужилац није доказао ни тачност каматног обрачуна, што је случај и са пријављеним потраживањем по основу пресуде П бр. 105/08, где је пријављено веће потраживање у износу од 690,76 динара и са потраживањем по пресуди П бр. 33/09 где је по основу камате пријављено веће потраживање у износу од 40,50 динара. У погледу разлике између исплаћене и обрачунате зараде за период од 01.12.2008.године до 22.05.2011.године, које је потраживање тужиоцу оспорено јер је од маја 2009.године до марта 2011.године зарада му исплаћивана по Анексу 3/2007 Уговора који јесте поништен пресудом Другог општинског суда у Београду П1 бр. 40/08 од 25.05.2008.године, али се применом правила о терету доказивања који је на страни тужиоца није могло обрачунати колико износи разлика у неисплаћеној заради, а тужилац није предлагао доказе у циљу утврђивања неисплаћене разлике. Тужбени захтев тужиоца за утврђење потраживања по основу накнаде за неискоришћени годишњи одмор одбијен је, јер

му је досуђена накнада за период од 2007. до 2010.године, а доказе за не коришћење годишњег одмора за период од 2002. до 2006.године није доставио, а 2011.године тужиоцу је престао радни однос. Потраживање по основу накнаде за превоз тужиоцу није утврђено јер уговором о раду таква накнада није предвиђена.

Тужба тужиоца у делу да се утврди потраживање на име неисплаћених доприноса ПИО Фонду одбачена јер из разлога што је исто потраживање тужиоцу у стечају признато па нема правни интерес за подношење тужбе за утврђење истог потраживања.

Тужбени захтев тужиоца да се утврди основаним потраживање према туженом о додели стана по одлуци број 38 од 15.08.2008.године и стана односно непокретности по одлукама 9/7-3 и 9/7-4 од 20.09.2010.године правноснажно је одбијена јер тужилац није доставио било какав основ свог потраживања нити у захтеву истиче које право је предмет његовог потраживања.

Оцењујући ревизијске наводе Врховни касациони суд је закључио да је основана ревизија тужиоца у делу којим се побија правноснажно одбијање тужбеног захтева да се утврди основаним потраживање тужиоца о додели стана по одлуци туженог број 38 од 15.08.2008.године и то стана број ... на трећем спрату у улици ..., по структури двособан, површине ... м2 на ..., јер је у том делу погрешно примењено правило о терету доказивања, те дато образложење нижестепених судова да тужилац није доставио било какав основ свог потраживања не стоји имајући у виду да се у списима предмета налази копија Одлуке туженог о додели тужиоцу на коришћење путем закупа на неодређено време стана број ... на трећем спрату стамбене зграде у улици ..., коју копију је као доказ тужилац приложио уз поднесак од 22.05.2013.године на полеђини копије Анекса број 3/2007 Уговора о раду. Према наводима тужиоца истакнутим још у пријавама потраживања тај стан је предмет спора пред Првим основним судом у Београду, те како тужилац пледира да му се стан преда по основу одлуке о додели стана путем закупа на неодређено време ради се о излучном захтеву за које је за одлучивање о истом било потребно утврдити коначност одлуке о додели спорног стана тужиоцу, исход спора за поништај уговора о продаји предметног стана, односно да ли се исти налази у стечајној маси туженог.

У поновном поступку суд ће утврдити наведене релевантне чињенице, те ће одлучити о постављеном тужбеном захтеву за излучење спорног стана и трошковима поступка.

У погледу осталих непокретности на које се односи тужбени захтев за утврђење основаним потраживања, правилна је одлука нижестепених судова да тужилац није доказао ни основ ни природу свог потраживања, јер се у списима предмета не налазе нити су приложене одлуке на које се тужилац позива као основ за утврђење свог потраживања, те је у том делу одлука правилно донета применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП.

Неосновано ревидент оспорава због ненадлежности одлучивање нижестепених судова у делу којим је одбачена тужба у делу захтева за утврђење основаним потраживања према туженом на име неисплаћених доприноса Фонду ПИО. Привредни суд у Београду као првостепени суд надлежан је за одлучивање

о тужби у овом делу по атракцији надлежности у смислу члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, јер се ради о спору поводом стечаја туженог.

Неосновано ревидент оспорава примену правила о терету доказивања у односу на потраживање тужиоца по основу накнаде за неискоришћени годишњи одмор и разлике у заради због поништаја Анекса 3/2007 Уговора о раду. Правило о терету доказивања из члана 231. ЗПП прописује да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Став 2. истог члана прописује да странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак и остваривање права ако законом није другачије прописано. Примењено на предметни спор значи да је тужилац требало да докаже основ и висину свог потраживања, што тужилац није доказао за новчана потраживања која су му правноснажно одбијена, а која се односе на потраживање накнаде за неискоришћени годишњи одмор за период од 2002. до 2006.године и разлику зараде по основу поништеног Анекса уговора. Позивање ревидента на одлуку Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 1011/12 од 03.05.2012.године није од утицаја на другачије одлучивање, јер је истом пресудом одлучено у другачијој чињенично правној ситуацији. Такође указивање ревидента на чињеницу да у 2008.години није користио годишњи одмор, те позивање на законске одредбе члана 75. став 3. и 76. Закона о раду неосновано је, јер су нижестепени судови управо применом наведених законских одредби тужиоцу за 2008.годину утврдили основаним потраживање накнаде по основу неискоришћеног годишњег одмора у оквиру укупно утврђеног потраживања у износу од 856.292,00 динара.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. и 415. ЗПП одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**